

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214208599
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2214208599.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Jozefa Mačejca v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: Remedium Legal s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: Z. U., nar. XX. H. XXXX, trvale pobytom H.. D. XXX/XX, N. Z., o zaplatenie 2.477,19 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 3. decembra 2020 č.k. 9C/64/2015-230, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Dôvodil, že predmetom žaloby je nárok žalobcu na zaplatenie istiny 2477,19 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25, % ročne od 20. novembra 2013 do zaplatenia. Nárok žalobca odvodzuje zo zmluvy o úvere č. 00-0000753814 zo dňa 15. mája 2007, uzavretej medzi Tatra banku a.s. so sídlom v Bratislave, právny predchodcom žalobcu a žalovaným. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19. novembra 2013. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 5. novembra 2010 urobil oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti spolu s výzvou na zaplatenie pohľadávky, a to „okamžite“. Zároveň vyhlásil mimoriadnu splatnosť ku dňu 5. novembra 2010. Právne dôvodil § 4 ods.1 až 8 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“). Dôvodil, že ako prejudiciálnu otázku súd potreboval preskúmať a vyriešiť si vecnú legitimitáciu žalobcu, či už aktívnu alebo pasívnu, ktorú súd skúma vždy aj bez návrhu, teda aj v prípade, že žiaden z účastníkov konania ju nenamieta. Postúpenie pohľadávky (cesia) je všeobecne upravené v § 524 a násl. z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ na základe zmluvy uzatvorenej medzi nimi. Pri tzv. bankových úveroch, kde postupcom je banka, je zároveň pre platné postúpenie pohľadávky nutné dodržiavať podmienky stanovené v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZoB“), podľa ktorého ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB teda môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu prechádzajúcej písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v

omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzvy na zaplatenie zo dňa 5. novembra 2010, bez preukázania doručenia žalovanému vyplýva, že žalovaný bol upozornený na zaplatenie sumy vo výške 2794,11eur lehotou: „po doručení okamžite zaplatili pohľadávku banky“ zároveň došlo ku dňu 5. novembra 2010 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky. Je zrejmé, že právny predchodca postúpil pohľadávku, ktorá nebola splatná. Pôvodný právny predchodca vyhlasoval mimoriadnu splatnosť úveru, ktorý nedodrжал ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, ktorým by upozornil spotrebiteľa na zaplatenie dlhu avšak v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V upozornení právny predchodca žalobcu si určil lehotu „okamžite od doručenia“, nebolo preto preukázané, že by právny predchodca žalobcu- banka, preukázateľne vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky písomne žalovaného na splnenie dlhu z úverovej zmluvy, a zároveň že následne zostal žalovaný v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní. Keďže zákon pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasne splnenie oboch podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, pričom ich splnenie žalobca nepreukázal súd je toho názoru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej žalobou bolo neplatné v zmysle § 39 OZ. Žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu. Preto súd prvej inštancie žalobu v plnom rozsahu zamietol. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky ku dňu 5. novembra 2010, k postúpeniu pohľadávky došlo ku dňu 19. novembra 2013 bez vyzvania žalovaného pred postúpením pohľadávky a preto nie sú splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky a možno konštatovať, že zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá dňa 19. novembra 2013 je neplatná. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a aj preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že nepriznal nárok žalovanému na náhradu trov konania voči žalobcovi podľa zásady úspechu a neúspechu, lebo žalovanému v tomto konaní žiadna trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca sa nestotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého v konaní nebolo preukázané, že došlo k zosplateniu v súlade so zákonom. Žalobca vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru považuje za platné a plne v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ nakoľko pred uplatnením práva podľa § 565 OZ postupca vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splátok v lehote nie kratšej ako 15 dní, pričom žalovaný bol zároveň upozornený na možnosť uplatnenia tohto práva a zároveň v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bol žalovaný v omeškaní so zaplatením splátky viac ako tri mesiace. Napriek uvedenému žalobca však poukazuje na to, že bez ohľadu na platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dňa 5. novembra 2010 bola pohľadávka v čase postúpenia v celom rozsahu splatná. V zmluve bola totiž dojednaná konečná splatnosť úveru na 6 rokov od splatnosti prvej splátky, t. j. konečná splatnosť úveru nastala dňa 17 júna 2013 pričom k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo až dňa 19. novembra 2013, čiže v čase, keď pohľadávka bola už v celom rozsahu splatná aj zo zmluvy. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ považoval pohľadávku žalobcu za nesplatnú v čase jej postúpenia. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodrжал všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. Žalobca poukazuje na to, že postupca platne podaním zo dňa 5. novembra 2010 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku, a to okrem iného aj výzvou zo dňa 5. novembra 2010 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzva na zaplatenie“. Žalobca teda v konaní tvrdil (a naďalej tvrdí), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že postupca platne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a žalovaný bol postupcom riadne vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok a v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na základe uvedeného

žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/40/2020 z 21. októbra 2020 a na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 4. decembra 2018, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/84/2019 z 29. mája 2020, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/295/2019 z 10. augusta 2020, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/152/2018 zo dňa 19. decembra 2018. Žalobca sa ďalej nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s § 517 ods. 1 OZ podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplní svoj záväzok riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). V súvislosti s predloženou výzvou zo dňa 5. novembra 2010 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzva na zaplatenie“, žalobca uvádza, že obsahom tohto podania bolo nielen oznámenie o predčasnej splatnosti úverovej pohľadávky, ale zároveň aj výzva postupcu, aby žalovaný uhradil dlžnú sumu vo výške 2.794,11 eur a teda uvedené podanie je nepochybne kvalifikovanou výzvou v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitých náležitostí tejto výzvy) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, resp. akejkoľvek časti peňažného záväzku klienta, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Keďže v súdnom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti (§ 517 ods. 1 OZ). Žalobca v súvislosti s odôvodnením napadnutého súdneho rozhodnutia poukazuje na skutočnosť, že v tomto konaní už o odvolaní voči rozhodnutiu Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 7. júna 2016 rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý uznesením zo dňa 29. septembra 2020 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V bode 19. odôvodnenia predmetného uznesenia Krajský súd v Trnave uviedol: „Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, opätovne vec prejednať, v potrebnom rozsahu vykonať dokazovanie, zamerajúc pozornosť na ex offo kontrolu náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, výsledky celého konania zhodnotiť a až potom o veci rozhodnúť. Žalobca má na základe uvedeného za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko súd prvej inštancie svojvoľne, a navyše v priamom rozpore s ust. § 391 ods. 2 CSP, nerešpektoval právny názor súdu vyššej inštancie v tej istej veci a žalobu zamietol, pričom sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré mu uložil Krajský súd v Trnave. Takýto postup súdu prvej inštancie považuje žalobca za absolútne porušenie princípu právnej istoty, kedy súd odmietol rešpektovať právny názor, ktorým je z vôle zákonodarcu podľa ust. § 391 ods. 2 CSP viazaný. Žalobca mal legitímne očakávanie (vyplývajúce z ust. § 391 ods. 2 CSP), že súd z dokazovania vyvodí skutkové zistenia v takom rozsahu, aby mohli byť po ich právnom posúdení podkladom pre rozhodnutie sporu v zmysle podanej žaloby žalobcu a opätovne vo veci rozhodne, čo však neurobil a skutkové zistenia sú tak v dôsledku nesprávneho procesného postupu nedostatočné a nesprávne. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP v spojení s ust. § 390 písm. a) a b) CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie

v medziach daný rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 381 ods. 1 CSP), s prihladnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP).

5. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 2.477,19 eur s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 2.477,19 eur od 20. novembra 2013 do zaplatenia. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky bankou žalobcovi, nakoľko banka postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB v odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal, že právny predchodca žalobcu ako banka žalovaného písomne vyzval na zaplatenie peňažného záväzku, s ktorým bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani.

6. Predmetom odvolacieho konania je v zmysle odvolacích námietok žalobcu posúdiť, či súd prvej inštancie správne posúdil nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, neplnenie všetkých zákonných predpokladov žalobcu domáhať sa zaplatenia uplatnenej sumy s príslušenstvom v zmysle podanej žaloby, či vyvodil správne závery zo zisteného skutkového stavu a či vec správne právne posúdil. Vzhľadom na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci bolo posúdiť vecnú legitímáciu žalobcu a preto pristúpil odvolací súd najskôr k skúmaniu tejto otázky.

7. Súd prvej inštancie postupoval síce správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie, avšak jeho posúdenie splnenia zákonných podmienok stanovených v § 92 ods. 8 ZoB je zmätočné. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, pričom súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach však nevyhodnotil správne. Podľa odvolacieho súdu relevantným v danej veci bolo, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy na zaplatenie dlhu žalovanému.

8. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa Tatra banka, a.s. zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným. Je preto potrebné, aby žalobca preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie predložil žalobca súdu prvej inštancie kópiu Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19. novembra 2013 uzavretú medzi Tatra bankou, a. s. a žalobcom; Oznámenie pôvodného veriteľa zo dňa 26. novembra 2013 adresované žalovanému o postúpení pohľadávky a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzva na zaplatenie z 5. novembra 2010. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

9. Podľa § 92 ods. 8 ZoB ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej

banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

10. Ustanovenie § 525 ods. 1 OZ zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takéto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle ustanovenia § 27 a nasl. ZoB, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. ZoB). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 OZ bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 OZ. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa ustanovenia § 526 ods. 2 OZ účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v ustanovení § 525 OZ, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle ustanovenia § 526 OZ nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

11. Z obsahu spisu, z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie je nepochybné, že žalobca nepreukázal že by žalovaného písomne vyzval na splnenie dlhu, resp. že by takúto výzvu žalovanému doručil.

12. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

13. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

14. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

15. Citované ustanovenie § 132 ods. 1 CSP zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného

dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

16. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

17. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v citovanom ustanovení § 92 ods. 8 ZoB, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Pokiaľ žalobca tvrdil, že k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 19. novembra 2013, t. j. celkom jednoznačne po nepretržitom omeškaním s plnením čo len časti záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, čo znamená, že žalobca dodržal všetky podmienky uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB, je jeho úvaha nesprávna.

18. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je nevyhnutné konštatovať, že Tatra banka, a. s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému (ktorá je predmetom tohto sporu) žalobcovi len po tom, ak by bol žalovaný napriek písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu žalovaného. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli (prípadne z vykonaného dokazovania ich splnenie nevyplývalo), bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offo aj bez námietky prihladiť. Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť.

19. Bez ohľadu na interpretáciu zvolenú žalobcom, je podľa názoru odvolacieho súdu požiadavka ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky jasná, a to jednak písomná výzva banky na plnenie a jednak 90 kalendárnych dní trvajúce omeškanie dlžníka. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke posúdenia podmienok platného postúpenia pohľadávky je rôznorodá a citoval z rozhodnutia Krajských súdov. Na podporu svojho záveru odvolací súd uvádza, že existuje množstvo rozhodnutí s vyslovením rovnakého právneho názoru, napr. rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/14/2019 z 22.5.2019, sp. zn. 11Co/211/2018 z 17.9.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/331/2018 z 30.10.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/119/2019 z 3.10.2019.

20. Nenáležitá je aj odvolacia argumentácia žalobcu, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s ustanovením § 151 ods. 1 CSP, keď jeho tvrdenia, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu dlhu z úveru, nepovažoval za nesporné. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie za účelom zistenia, či právny predchodca žalobca pred postúpením pohľadávky na žalobcu vyzval žalovaného na plnenie a dospel k negatívnemu záveru o tejto otázke. Je nesporné, že napokon túto podmienku nesprávne vyhodnotil a zmätočne odôvodnil. Uvedený postup súdu prvej inštancie hodnotí odvolací súd za súladný s ustanovením § 295 CSP (Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.) a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok na postúpenie pohľadávky bankou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia

z hľadiska jeho platnosti, resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, teda na výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy v spotrebiteľskom súdnom spore dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Navyše odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že skúmanie vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) je základnou povinnosťou súdu, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy ex offa a taktiež je ex offa povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné. Preto pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol, rozhodol správne. Napriek zmätočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvej inštancie i keď z iných dôvodov, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorý tak nie je v spore vecne aktívne legitímovaný.

21. Záverom odvolací súd dodáva, že ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 1Cdo 147/2017). Súd prvej inštancie sa dôvodne zaoberal aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na daný prípad (i keď došlo k nesprávnej aplikácii), keďže spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013). Nepreukázanie zákonom stanovených predpokladov cesie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, malo za následok nepreukázanie vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne (postupníka).

22. Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013).

23. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 ZoB, a to písomnú výzvu banky dlžníkovi, ktorá je prvoradým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca takýto dôkaz v konaní nepredložil, keď síce listiny predložil ale nepreukázal ich doručenie žalovanému. Žalobca v odvolaní nesprávne uviedol, že v konaní na súde prvej inštancie bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu úveru. Žalobca do spisu doložil len oznámenie o ukončení zmluvného vzťahu a o postúpení pohľadávky z 26. novembra 2013 a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a výzvy na zaplatenie z 5. novembra 2010, ktorých doručenie žalovanému však nepreukázal.

24. S poukazom na vyššie uvedené, keď nedošlo zo strany žalobcu k preukázaniu existencie kvalifikovanej písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB je nutné uzavrieť, že žalobca dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB neunesol a v dôsledku toho bola žaloba súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutá, pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní.

25. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov prvoinštančného konania, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého vznikol v konaní plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, súd prvej inštancie mu však náhradu trov konania správne nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu mu v konaní žiadne trovy nevznikli, v konaní zostal po celú dobu nečinný, žiadnu náhradu trov konania si neuplatnil a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

26. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny a žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu v spojitosti s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

27. S poukazom na uvedené odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil aj v časti trov konania.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario CSP tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 <.CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku <.najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

29. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).